

בש"פ 3360/23 - ילנה קוטובסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3360/23

לפני: כבוד הרשמת קרן אזולאי

המבקש: ילנה קוטובסקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשת המבקשת מיום 3.5.2023 להארכת מועד
להגשת ערעור; תשובת המשיבה מיום
10.5.2023**

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור בזכות.

המבקשת טענה בבקשה כי האיחור בהגשת ההליך הערעורי, כשלושה שבועות, נבע מחוסר במשאבים, בשל מוחלשות מעמדית וחוסר התמצאות. המבקשת טענה כי היא אזרחית זרה והתקשתה בטיפול בענייניה. לטענתה, העיכוב בהגשת הערעור אינו גדול, שכן הוא כולל את פגרת הפסח ואת ימי הזיכרון והעצמאות. לגבי סיכויי ההליך, המבקשת טענה כי הם טובים, שכן היו כשלי חקירה שנבעו ממעמדה המוחלש, מכשלי ייצוג ומפערי שפה. כמו כן נטען כי עניין הצידוק למעשייה היה צריך להכתיב גזר דין מקל, וכי גזר הדין רצוף בטעויות עובדתיות ואינו מתחשב בנסיבות חייה הקשות, בהיותה אדם נורמטיבי ובמצבה הכלכלי הקשה.

המשיבה התנגדה לבקשה להארכת המועד. בתשובה נטען כי מהבקשה עולה שבא כוח המבקשת נטל את

עמוד 1

הייצוג עוד ביום 11.4.2023, ועל כן לא הובהר מדוע לא הוגשה לכל הפחות בקשה להארכת מועד בתוך התקופה להגשת הערעור. עוד נטען כי סיכויי הערעור הלכאוריים אינם מצדיקים את הארכת המועד, בהתחשב בכך שנגזרו על המבקשת 16 חודשי מאסר, בתוך המתחם אשר לו היא עתרה, וכי העבירות אשר יוחסו לה הן חמורות ומתייחסות להתעללות בקטין והפרת חובה של אחראי, ונכח הנזק שנגרם לקטין. לבסוף נטען כי המבקשת לא התייצבה לריצוי עונשה, בטענה שזה מפני שהוגש הליך ערעור. המשיבה טענה כי מדובר בעשיית דין עצמי שדי בה כדי לדחות את הבקשה.

כידוע, בפסיקה העוסקת בהארכת מועד לנקיטת הליך פלילי מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, נקבע כי מבקש הארכת המועד צריך להצביע על קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור בהגשת ההליך הערעורי. במסגרת זו על בית המשפט לשקול, בין היתר, את משך האיחור, ההצדקה הנתענת לאיחור, סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי, וכל נסיבה רלוונטית אחרת (ראו, למשל, בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (25.7.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.2009); בש"פ 4354/18 פרוסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (11.6.018) והאסמכתאות שם). במקרה דנן, מדובר באיחור של כשלושה שבועות. אף שלא מדובר באיחור ארוך במיוחד, לא מדובר במספר ימים בודדים. מן העבר האחד, המבקשת טענה בעיקר לנסיבותיה האישיות, כמי שאינה דוברת את השפה, אין לה אזרחות ישראלית, ומצבה הכלכלי אינו טוב. המשיבה לא חלקה על הטענות האמורות, ואכן, אפשר שמצבה זה של המבקשת הקשה על יכולתה לגייס את מכלול המשאבים הנדרשים, לרבות הכלכליים, הנדרשים להגשת הליך ערעורי. מנגד, וכפי שצינה המשיבה בצדק, המבקשת לא התייצבה לריצוי עונשה, ולא ניתן הסבר למועד הגשת הבקשה בשים לב לכך שמייפוי הכוח שצורף לבקשה עולה כי הוא נחתם ביום 11.4.2023, היינו, קודם למועד האחרון להגשת הערעור. בזירות הנדרשת אוסיף כי גם סיכויי הערעור אינם נחזים להיות גבוהים, ולו בשל העובדה שהעונש שנגזר על המבקשת מצוי במתחם שהצדדים הסכימו לו.

שקלתי את מכלול הנסיבות כאמור לעיל. מצאתי ליתן משקל לטענותיה של המבקשת לגבי מצבה האישית, שכאמור לא נסתרו על ידי המשיבה, וכן לכך שעל אף שלא מדובר באיחור של מספר ימים, אין המדובר באיחור ממושך או ארוך במיוחד. עוד נתתי משקל לכך שמדובר בערעור בזכות. על כן, מצאתי להיעתר לבקשה, ולקבל את הערעור במועד שבו הוגש.

מובהר כי אין בהחלטה זו כדי להתייחס לסוגיית ההתייצבות לריצוי העונש. ברי כי כל עוד לא עוכב ביצוע העונש על המבקשת להתייצב לריצוי עונשה.

על כן, המועד להגשת הליך ערעורי על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בת"פ (מחוזי מרכז) 19879-12-20 מדינת ישראל נ' קוטובסקי (27.2.2023) מוארך בזאת עד למועד הגשתו בפועל.

הטיפול בהליך יימשך כסדרו.

ניתנה היום, כ"ה באייר התשפ"ג (16.5.2023).

קרן אזולאי, שופטת

עמוד 2

ר ש מ ת
